

„Úgy hat, mint egy szívmelengető dal.”

–The Washington Post

Helló, pingvinek!

„Elbűvölő és humorral
teli önismereti út.”

– USA Today

HAZEL PRIOR

HAZEL PRIOR

Helló, pingvinek!

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Jonathannek

„Jelenleg a pingvinek jelentik számomra az egyetlen vigaszt az életben...

Az ember nem lehet dühös, ha a pingvinekre néz.”

John Ruskin

1.

Veronica

*A Ballahay-ház, Ayrshire, Skócia
2012. május*

SZÓLTAM EILEENNEK, hogy szabaduljon meg az összes tükörtől a házban. Régen szerettem őket, de ma már ez nem jellemző. A tükörök túl őszinték. Ennyi. Vannak igazságok, amelyek sokkal súlyosabbak annál, hogy egy nő elviselje őket.

– Biztos benne, McCreedy asszony? – A hangja azt sugallja, hogy sokkal jobban ismer, mint én saját magamat. Mindig ezt csinálja. Ez egyike számos bosszantó tulajdonságának.

– Persze hogy biztos vagyok benne!

Csettint a nyelvével, és oldalra hajtja a fejét, hogy a fürtjei a vállához simuljanak. Ez egy elég figyelemre méltó mozdulat, ha figyelembe vesszük, hogy a nyaka rendkívül vastag.

– Még azt a szép aranyozott keretűt is, ami a kandalló felett lóg?

– Igen, még azt is – magyarázom türelmesen.

– És az összes fürdőszobatükört is?

– Különösen azokat! A fürdőszoba az utolsó hely, ahol nézegetni akarom magam!

– Ahogy gondolja. – Ez a hangnem már a szemtelenséggel határos.

Eileen mindennap jön. Fő feladata a takarítás, de a tisztaság iránti igénye sok kívánnivalót hagy maga után. Láthatóan azt gondolja, úgyse veszem észre, amit elhagy. Ami az arckifejezéseit illeti, meglehetősen korlátozott a választék: vidám, kíváncsiskodó, elfoglalt, megörökönyödött és kifejezéstelen. Most az elfoglaltságot mutatja. Olyan hangokat ad ki, mint egy unatkozó méh. Zümmögve körbemelegy, egyenként összeszedi a tükröket, és kihordja őket az előszobába. Nem tudja becsukni maga mögött az ajtókat, mert a keze tele van, ezért követem, és halkán becsukom őket. Ha van olyan dolog, amit nem tudok elviselni, az a nyitva hagyott ajtó.

Besétálok a két nappali közül a nagyobbikba. Csúf, sötét téglalap éktelenkedik a kandallópárkány felett a tapétán. Oda kell valami. Talán egy szép olajfestmény sok zölddel, esetleg egy Constable-nyomat. Az jól menne a bársonyfüggöny Lincoln-zöldjéhez. Jó lenne egy megnyugtató pásztorjelenet, dombokkal és tóval. Egy emberektől mentes tájképet tartanék a legideálisabbnak.

– Meg is vagyunk, McCreedy asszony. Azt hiszem, ennyi tüdő volt.

Eileen legalább nem szólít a keresztnevemen. A legtöbb fiatal manapság szívesen elhagyja a megszólításokból azt, hogy néni, bácsi, úr, asszony stb. Ez pedig – véleményem szerint – szomorú képet fest a modern társadalomról... Az első hat hónapban, amikor Eileen nálam kezdett el dolgozni, Thompsonnének szólítottam. Csak azért hagytam abba, mert könnyörgőre fogta:

– Kérem, szólítson Eileennek, McCreedy asszony. Annyira örülnék neki!

– Nos, ön viszont hívjon továbbra is McCreedy asszonynak, Eileen – válaszoltam. – Én meg ennek örülnék annyira!

Sokkal jobban szeretem most a házat, hogy kikerült belőle az a sok szörnyűség: Veronica McCreedy minden sarkon gúnyolódó kí-sértetei.

Eileen csípőre vágja a kezét.

– Nos, akkor elpakolom ezt a sok mindent. Beteszem őket a hátsó szobába, jó? Még van ott hely.

A hátsó szoba túlságosan sötét és hűvös, nem igazán használható lakótérnek. A pókok azt hiszik, hogy az ő szobájuk. Eileen, nagy bölcsességében, raktárként használja minden olyasminek, amitől meg akarok szabadulni. Határozottan hisz abban, hogy biztos, ami biztos...

Átcipeli a tükröket a konyhán. Ellenállok a kísértésnek, hogy rászóljak, csukja be maga mögött az ajtókat, miközben oda-vissza járkál, mert tudom, hogy ezzel megnehezíteném a dolgát. Azzal vigasztalom magam, hogy hamarosan újra becsukjuk azokat az ajtókat.

Öt perccel később visszaér.

– Remélem, nem bánja, McCreedy asszony, de ezt ki kellett hoznom a szobából, hogy elférjenek a tükrök. Tudja, mi ez, és mi van benne? Szeretné megtartani? Megkérhetem Dougot, hogy legközelebb vigye el a szemétkerakóba.

A konyhaasztalra dobja a régi fadobozt a még régibb lakattal.

Úgy döntök, nem veszek tudomást a kérdéseiről, inkább vissza-kérdezek:

– Ki az a Doug?

– Hisz tudja. Doug, a férjem.

Elfelejtettem, hogy férjezett. Sosem mutattak be ennek a szerencsétlen férfinak.

– Nos, nem várom el tőle, hogy elvigye a holmim egy részét a szemétdombra: sem a közeli, sem a távoli jövőben – mondom. – Egyelőre hagyja az asztalon.

Végighúzza az ujját a doboz tetején, és egy csíkban eltávolítja róla a port. A kettes számú kifejezés (kíváncsiság) ül ki az arcára.

Cinkosként hajol felém. Kicsit hátrébb dőlök, mert semmi kedvem egy húron pendülni vele.

– Megpróbáltam kinyitni a lakatot, hátha van benne valami értékes – vallja be –, de nem nyílik. Tudni kell a kódját, ha ki akarja nyitni.

– Ezzel tisztában vagyok, Eileen. – Nyilvánvalóan feltételezi, hogy én is ugyanolyan tanácstalan vagyok a doboz tartalmát illetően, mint ő.

Kilel a hideg a gondolatra, hogy Eileen megtudja, mit rejt a doboz. Éppen az idegenek kíváncsiskodása miatt zártam be, és csak egyetlen embernek fogom megengedni, hogy kinyissa, az pedig én vagyok.

Nem mintha bármit is szégyellnék. Ó, nem, azt soha! Legalábbis... De semmiképpen nem engedhetem meg, hogy erre az útra tereljenek. Az elmúlt évtizedek alatt sikerült kiűznöm a gondolataimból azoknak a dolgoknak egy részét, amelyeket a doboz rejt. Most az emléktár pusztá látványától is megremeg a térdem. Gyorsan leülök.

– Lenne olyan kedves, Eileen, hogy főz egy teát?

Az óra hetet üt. Eileen elment, én pedig egyedül vagyok a házban. Az egyedüllét állítólag olyan emberek számára jelent problémát, mint amilyen én vagyok, de be kell vallanom, hogy nagyon is kielégítőnek találom. Az emberi társaság időnként szükséges, elismerem, de így vagy úgy majdnem mindig idegesítő.

Jelenleg a Queen Anne fotelemben ülök a tűz mellett, a „kucskóban”, vagyis a második és intimebb nappalimban. Sajnos nem igazi fával vagy szénnel táplált tűz melegít, hanem egy elektromos berendezés imitál lángokat. Ebben kompromisszumot kellett kötnöm, mint ahogyan annyi minden másban is az életben. Legalább az elsődleges követelménynek megfelel, mert hőt termel. Ayrshire még nyáron is hűvös.

Bekapcsolom a tévét. Egy rongyos lány jelenik meg a képernyőn. Tele torokból sikít, az ujjaival a levegőt markolássza, és valami olyasmiről gagyog, hogy titán. Sietve csatornát váltok. Végignézek egy kvízműsort, egy krimit, majd egy macskaeledel-reklámot. Amikor visszatérek az eredeti csatornára, a lány még mindig azt hörgi, hogy „Titán vagyok!”. Valakinek fel kéne világosítania őt arról, hogy nem az. Csak egy buta, hangos, elkényeztetett kölyök. Micsoda megkönnyebbülés, amikor végre befogja a száját.

Végre itt az *Earth Matters*¹ ideje – ez az egyetlen műsor egész héten, amit érdemes nézni. Minden más csak szex, reklám, celebek, akik kvízzjátékot játszanak, hírességek, akik főzni próbálnak, sztárok a sivatagban, az esőerdőben, ismert emberek készítenek interjút hozzájuk hasonlókkal, és teszi-veszi magát egy rakás álhíresség, akik mindenre képesek, hogy hírességekké váljanak (miközben látványos sikerrel csinálnak hülyét magukból). Az *Earth Matters* üdítő kikapcsolódás, amely sokrétűen bizonyítja, hogy mennyivel érzékenyebb a föld és érzékenyebbek az állatok, mint az emberek.

Megdöbbenve tapasztalom azonban, hogy pillanatnyilag nincs *Earth Matters*. Helyette *A pingvinek helyzete* megy. Felcsillan bennem a remény, amikor megállapítom, hogy a műsorvezető Robert Saddlebow, aki ékes bizonyíték arra, hogy időnként jó okkal válik valakiből híres ember. A nagy többséggel ellentétben ő valóban tesz is valamit. Már évtizedek óta járja a világot, hogy kampányoljon, és felhívja a figyelmet a természetvédelemre. Ő egyike azon keveseknek, akik iránt bizonyos fokú elismerést érzek.

Ma este Robert Saddlebow-t a televízió idehozza a kandallómhoz, melegen felöltözve és csuklyával a fején a fehér pusztaság közepén. Hópelyhek kavarognak az arca körül. Mögötte egy csomó sötét alak. A kamera rájuk közelít, és kiderül, hogy ezek pingvinek, egy hatalmas, nyüzsgő csapat. Néhányan összebújnak, mások

¹ A Föld számít – a CNN tévéműsora volt.

hason fekve alszanak, megint mások ide-oda mászkálnak a csoportban, csak ők tudják, miért.

Saddlebow úrtól megtudom, hogy tizennyolc pingvinfaj él a világon (tizenkilenc, ha külön fajként beleszámítjuk a fehérúszójú pingvint is), amelyek közül sok veszélyeztetett. Bevallja, hogy a műsor forgatása során hatalmas tisztelet és csodálat fejlődött ki benne e madarak, azaz a pingvinfélék egész családjá, az egyes fajok és minden egyes pingvin iránt. A bolygó legmostohább körülményei között élnek, és mégis naponta vállalják a kihívásokat olyan lelkesedéssel és szellemességgel, amely sok embert megszegyénítene.

– Micsoda tragédia lenne, ha e fajok bármelyikét elveszítené a bolygónk! – jelenti ki Robert Saddlebow, miközben kék szemét rám szegezi a képernyőről.

– Valóban tragédia lenne! – válaszolok neki, mert ha Robert Saddlebow-t érdekli a pingvinek sorsa, akkor engem is.

Elmagyarázza, hogy minden héten meglátogat egy másik pingvinfajt, és megmutatja, milyen tulajdonságaik teszik őket egyedivé. Ezen a héten a császárpingvineken a sor.

El vagyok ragadtatva. A császárpingvinek minden évben mintegy százhús kilométert tesznek meg a jégsivatagon keresztül, hogy elérjék a szaporodóhelyüket. Ez valóban elismerésre méltó teljesítmény, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a gyalogos utazás nem éppen az erősségük. Úgy járnak, mint Eileen, csoszogva, a kecsesség legparányibb jele nélkül. Úgy néznek ki, mint akik kényelmetlenül érzik magukat a bőrükben. Kitartásuk mégis ösztönző.

Amikor a műsor véget ér, kibúvászok magam a fotelból. El kell ismernem, hogy számomra ez nem olyan nehéz feladat, mint a korosztályomból sokaknak. Sőt, inkább a fürge emberek közé sorolnám magam. Tisztában vagyok vele, hogy erre a testre már nem lehet teljes mértékben számítani. A múltban hibátlan gépezet volt, de mostanra sokat veszített a rugalmasságából és a hatékonyságából.

Számítanom kell arra, hogy a közeljövőben bármikor cserben hagyhat. Eddig azonban csodálatosan bírta a strapát. Eileen – a tőle megszokott bájjal – gyakran megjegyzi, hogy „olyan kemény vagyok, mint egy régi csizma”. Minden alkalommal, amikor ezt mondja, megkísért a gondolat, hogy visszavágjak: „Ami pont arra jó, hogy beléd rúgjak, kedvesem.” De elfojtom a késztetést. Mindig arra kell törekedni, hogy elkerüljük a durvaságot.

Negyed kilenc van. Elindulok a konyhába az esti Darjeelinge-mért és egy karamellás ostyáért. A szemem megakad a fadóbozon, amely még mindig bontatlanul áll az asztalon. Átfut az agyamon, hogy mi lenne, ha elfordítanám a számszázat a lakaton, és belenéz-nék a dobozba. Valamilyen logikátlan, szadista módon szeretném megtenni. De nem, ostoba lépés lenne. Úgy tenni, mint a mitológiai Pandóra, kiengedni a démonok ezreit. A dobozt feltétlenül vissza kell vinni a pókokhoz anélkül, hogy hozzányúlnék.

2.

Veronica

Ballahay-ház

AZ ÉLET EGY FOKKAL NEHEZEBB LETT. A rend kedvéért megpróbáltam megfésülni a hajamat ma reggel, de a fürdőszobában nem volt tükör. Visszasiettem a hálószobába, de csak azért, hogy rájőj-jek, onnan is eltűnt. Ahogy az előszobából és a nappaliból is.

Reggelizéssel folytatom a napot, nem túl elégedetten a dolgok új és észszerűtlen állása miatt.

Kilenc órakor Eileen megérkezik, és beengedi magát.

– Jó reggelt, McCreedy asszony! Milyen szép napunk van!

Ragaszkodik ahhoz, hogy elkészerítően vidám legyen.

– Mit csinált a tükreimmel?

Laposan pislog, mint egy béka.

– Betettem őket a hátsó szobába, ahogy mondta!

– Képtelenség! Hogy fésülködjek meg és sminkeljek tükör nélkül? – Nincs ebben a nőben egy csepp józan ész! – Megtenné, hogy visszateszi őket a helyükre, mielőtt bármi mást csinál?

– Mi? Mindet?

– Igen, mindet.

Halkan fúj egyet.

– Ahogy akarja, McCreedy asszony.

Pont erre gondolok én is. Nem a semmiért fizetek neki ennyi pénzt.

Túl későn jut eszembe, hogy az a bizonyos fadoboz még mindig ott van a konyhaasztalon, és ő bizony kíváncsi.

– Még nem sikerült kinyitni? – kérdezi abban a pillanatban, amikor megpillantja, feltételezve, hogy ez inkább tehetetlenség, mintsem akarat kérdése. – Megkérhetem Dougot, hogy fűrészelje le a lakatot, ha nem emlékszik a kódra.

– Emlékszem a kódra, Eileen. A memóriám tökéletes. Több tucat idézetet tudok hibátlanul a *Hamlet*ből, amiket az iskolában tanultam.

Forgatja a szemét. Azt hiszi, nem veszem észre, de látom.

– És nem akarom, hogy a maga Dougja babráljon a dobozommal – folytatom. – Hálás lennék, ha további kérdés nélkül a tükrökkel foglalkozna...

– Igen, természetesen, McCreedy asszony. Ahogy óhajtja.

Nézem, ahogy a hátsó szobából kihozza a tükröket, és felakasztja őket a helyükre, miközben magában motyog.

Amikor a tükrök visszakerülnek, nekilátok a frizurámnak. Már ritka a hajam, és megdöbentően fehér, de szeretem rendben tartani. Bár nem szívesen nézem magam. A tükörképem nem kellemes látvány, már ha összehasonlítjuk a múlt tükörképeivel. Évekkel ezelőtt tényleg volt mit nézni rajtam. Az emberek azt mondták, „igazi szépség”, meg „lenyűgöző, hűha!”. Ahogy a fésűvel a vékony hajszálaim között matatok, megállapítom, hogy ebből a húhából mára semmi sem maradt. A bőröm papírszerűvé és petyhüdtté vált. Az arcom mindenütt ráncos. A szemhéjam megereszkedett. Az arccsontom, amely valaha olyan szép volt, furcsán mered előre. Hozzá kellene szoknom visszataszító fizikai hibáimhoz, de még mindig bosszant, hogy ilyen lettem.

Mindent megteszek, hogy javítsak a dolgokon rúzzsal, púderrel és pirosítóval. De a tény sajnos tény marad. Nem szeretem a tükröket.

Metsző szél fúj. A szélnek az a nyirkos, vad változata, ami csak Skóciában tombol. Összehúrom magamon a kabátot, és észak felé haladok a parti ösvényen. Mindig is hittem a napi séta jótékony hatásában, és ettől nem riaszthat vissza semmilyen zord időjárás. Balra tőlem a tenger palaszürke hullámokat sodor, és vadul köpködi a fehér habot a levegőbe.

A botom stabilan tart az egyenetlen gyepen és homokon. Magammal hoztam az aranszegélyű fuksziaszínű táskámat, amely fáradhatatlanul kalapálja a combomat. Otthon kellett volna hagynom a nappaliban, de sosem lehet tudni, mikor lesz az embernek szüksége egy zsebkendőre vagy fájdalomcsillapítóra. Elhoztam a szemégyűjtő csipeszemet is, és egy kis szemeteszákot. Egész életemben ragaszkodtam a szokáshoz, hogy összeszedem a szemetet, amiatt, amit kedves apám mondott egy alkalommal. Kis emlékezés és jelképes gesztus, hogy valamit jóvátegyek az emberi faj okozta káoszból. Még Ayrshire tengerpartjainak zord ösvényeit is bemocskolja az emberiség gondatlansága.

Nem könnyű feladat botot, csipeszt, zsákot és kizitáskát cipelni, különösen ebben a szélben. A csontjaim már kezdenek panaszkodni az erőfeszítés miatt. Kidolgozom, hogyan dőljek úgy a szélbe, hogy az támogasson ahelyett, hogy fel akarjon lökni.

Egy sirály suhan át rikácsolva a felhők között. Megállok egy pillanatra, hogy megcsodáljam a viharos tengeri táj szépségét. Különösen kedvelem a sziklákat, a hullámokat és a vadont. Valami skarlátvörös színű dolog bukdácsol a hullámokon. Egy csipszeszacskó vagy egy kekszcsomagolás? Ha fiatalabb lennék, lemásznék a partra, egyenesen belegázolnék a vízbe, és elkapnám, de most, sajnos, képtelen vagyok ilyesmire. Vízpermet csap az arcomba, és úgy csurog lefelé, mintha könnyeznék.

Azokat, akik szemetelnek a természetben, le kellene lőni.

Nekifekszem a szélnek, és hazaküzdöm magam. Kissé kimerülök, mire a kapuhoz érek.

A Ballahay-ház széles kocsfelhajtóval büszkélkedik, amit háromhektárnyi birtok vesz körül. A kert nagy részét fal övezi, ami az egyik oka annak, hogy annyira szeretem ezt a helyet. A falakon belül cédrusok, sziklakertek, szökőkút, különféle szobrok és négy veteményes helyezkedik el, amelyekben fűszer- és haszonnövényeket termesztünk. Ezeket Perkins úr gondozza, a kertészem.

Ahogy közeledem, felpillantok a házra. Borostyánnal borított, késői Jakab korabeli stílusú épület, amit a Ballahayek emeltek mállékony téglából és kőből. Tizenkét hálószobával és több nyikorgó, tölgyfa borítású lépcsősorral bevallottan nem ideális ott-hon a számomra. Megpróbálom kielégíteni az igényeit, és ez nem kis feladat. A vakolata omladozik, és szörnyű bent a huzat, ráadásul a padlás tele van egerekkel. Még 1956-ban vásároltam vissza, egyszerűen azért, mert megtehettem. Ugyanúgy élvezem az elszigeteltségét, mint a kilátást, így nem töröm magam, hogy elköltözzek.

Belépek a házba, a szemeteszsákot és a csipeszt leteszem az előcsarnokban, majd felakasztom a kabátomat a fogasra.

Amint benyitok a konyhába, azonnal meglátom a dobozt. Megint az a nyomorult doboz! Már majdnem elfelejtettem. Leülök az asztalhoz. Ránézek a dobozra, és a doboz visszanéz rám. A jelenléte elárasztja a szobát. Pimasz, gúnyos, és arra biztat, hogy nyissam ki.

Senki sem állíthatja, hogy Veronica McCreedy az a fajta, aki nem állja meg a helyét a kihívásokkal szemben.

Ráveszem magam, hogy kinyissam. Elfordítom a tárcsákat, és egyenként beállítom a számokat. Láthatják, milyen tökéletesen emlékszem ezekre a számokra. Egy, kilenc, négy, kettő: 1942. Még mindig ott van, beleégve az emlékezetembe, még ennyi idő után is. A lakat kissé szorul, de ez aligha meglepő: hetven éve van zárva.

A legelső, ami a szemembe tűnik, a medál. Kicsi és ovális, egy *V* betű van belevésve a kopott ezüstbe, a közepén göndörödő indákkal. A lánc finom és elegáns. Áthúzom az ujjaim között. Mielőtt megállíthatnám magam, felpattintom a zárat, és a medál kinyílik. Összeszorul a szívem, és önkéntelenül felsóhajtok. Mind a négy ott van, ahogy vártam is, hogy ott legyenek. Aprók, amilyennek lenniük kell, hogy elférjenek egy ekkorka tokban. Kopottnak és nagyon, nagyon törékenynek tűnnek.

Nem fogok sírni. Nem. Egyáltalán nem. Veronica McCreedy nem sír.

Ehelyett bámulom őket: a hajtincseket, négy fejről. Kettő egymásba fonódik, barna és vörösesbarna. Aztán ott van a sötét, fekete, dús tincs, amit egy rég tovatűnt énem gyakran elővett és megcsókolt. Mellette egy aprócska pihe nyugszik, annyira finom és fényes, hogy szinte áttetsző. Nem bírom megérinteni. Becsukom a medált. Behunyom a szemem, megnyugtatom magam, és lélegzem. Tízíg számolok. Erőszakkal újra kinyitom a szemem. Óvatosan visszahelyezem a medált a doboz sarkába.

Két fekete, bőrkötésű jegyzetfüzet is van ott. Kiveszem őket. Borzasztó, mennyire ismerem a tapintásukat. A szaguk is csodálatos, a régi bőr illata, a gyöngyvirágos parfüm maradványával, amit régen használtam.

Most, hogy elkezdtem, nem bírom abbahagyni. Kinyitom az első könyvet. Minden egyes oldal tele van kézírással, kék tintával írt lendületes, hurkolt betűkkel. Hunyorgok, és szemüveg nélkül is el tudok olvasni néhány sort. Szomorúan elmosolyodom. Tizenévesen a nyelvtannal kissé hadilábon álltam, de az írásom sokkal rendezettebb volt, mint manapság. Becsukom a naplóm.

El kell olvasnom, és el is fogom olvasni, de azt nem szabad megengednem, hogy a múltam magába szippantson.

Főzők egy jó kancsónyi Earl Greyt, és kiteszek néhány gyömbéres csokit egy – a Wedgwood porcelánkészletből való – rózsaszín

hibiszkuszmintás tányérra. Mindezt átviszem a szalonba a zsúrkocsin. Letelepszem az ablak melletti mély fotelbe. Elfogyasztok két kekszet, leszűrök egy csésze teát, majd töltök magamnak még egyet, mielőtt a kezembe venném az első füzetet. Nem nyitom ki legalább öt percig. Aztán felveszem az olvasószemüvegemet.

És akkor, mint egy ablak, ami kinyílik a napfény és a friss nyári levegő felé: ott van. A fiatalságom a maga gyengéd elevenségében feltárul előttem. És bár tudom, hogy háromszorosan is fájni fog, nem tehetek róla: olvasnom kell.

3.

Veronica

Ballahay-ház

HA FIATALABB LENNÉK, AKKOR FUTNÉK. Futnék, sikítanék, kiabálnék, és összetörnék dolgokat. Most már ezt nem tehetem. Ehelyett szürcsölgetem a teát, és tűnődöm.

Végigolvastam az éjszakát, és valamiféle sokkos állapotba kerültem. Miután órákon át faltam a saját, tizenöt éves énem megnyilvánulásait, úgy érzem, mintha annak a vadabb, sebezhetőbb énemnek egy része belém fészkelte volna magát. Az érzés furcsa és kellemetlen, mintha kés vágna a húszba. Oly sok éven át zártam el magam ezektől az emlékektől. Most, mintha igyekeznének bepótolni az elvesztegetett időt, áttörik mentális erődöm kapuit, és ott zakaolnak bennem.

A zűrzavarral együtt egy alattomos kis kérdés is megfogalmazódik a fejemben. Reggeli közben elgondolkodom rajta. Még mindig ezen töprengek, amikor Eileen megérkezik. A délelőtti sétám során is velem marad, akkor is, amikor megpróbálok Emily Brontë-t olvasni. Itt van a lazacból álló ebédem közben, az étkezés utáni

pihenés alatt, amikor befejezem a *Telegraph* keresztretjvényét, és amikor rózsát szedek az ebédlőasztalra. Ahogy utána a körmömet reszelem, kezdek rájönni, hogy addig nem lesz nyugtom, amíg a kérdéseimre választ nem kapok.

Visszatérek a hálószobámba. A naplót már visszatettem a dobozba, amit lelakatoltam. A medált azonban kivettem. Most már a párnám alatt van.

Kihalászom, a kezemben tartom, és a láncot átfuttatom az ujjaim között. Ezúttal nem nyitom ki, de a gondolataim a legkisebb, legpuhább tincsre terelődnek. Jelentős erőfeszítéssel elnyomom az érzelmek áradatát. Az agyamat cselekvésre kényszerítem.

Az óra ma különösen hangosan ketyeg. Nem szeretem az órákat, pedig éppen úgy, mint a politikusok meg a paracetamol, valahogy mégiscsak nélkülözhetetlenek ebben a világban. Kitépem a hallókészülékemet. A tiktak elhalkul. Végre csendben gondolkozhatok.

Mire Eileen befejezi a házimunkát, döntök.

Lemegyek a konyhába, kiválasztok néhány darabot a negyedik legjobb porcelánkészletből, és főzök egy kanna jó erős English Breakfast teát. Ragaszkodom hozzá, hogy magam készítem el. Senki sem főz olyan jó teát, mint én.

– Üljön le egy pillanatra, Eileen. Van valami, amit szeretném, ha megtenne.

Leül egy székre, és motyog valamit.

– Bárcsak hangosabban beszélne, Eileen.

– Mit csinált a hallókészülékével, McCreedy asszony? – vág vissza, miközben túlzó mozdulatokkal a fülére mutogat.

– Azt hiszem, a hálószobában van. Lenne olyan kedves...

– Természetesen.

Feláll, és kitrappol.

– Ajtó, Eileen!

– De visszajövök egy... Ó, mindegy – kiabálja, és berántja az ajtót maga mögött.

Egy pillanattal később visszatér a hallókészülékemmel a kezében, és ezúttal nem felejt el becsukni az ajtót maga mögött.

Beteszem a hallókészüléket, majd kiöntök két csésze teát.

Eileen visszaül a helyére, és hangosan szürcsölget. Én iszom egy kortyot, és összeszedem a gondolataimat. A döntésem mélyen befolyásolja életemnek azt a kis töredékét, ami még hátravan.

Nem nevezném magam babonás embernek. Mindig átmegyek a létra alatt, ha van ott egy létra, ami alatt át kell sétálni, és cseppet sem érdekel, hogy a fekete macska keresztezi-e az utamat, vagy sem. De még soha életemben nem írtam végrendeletet. Erről mindig azt gondoltam, hogy csak bajt okozhat. Pedig tisztában vagyok vele, hogy ha nem írok végrendeletet, akkor a vagyonom a kormányra vagy egy hasonlóan nemkívánatos kedvezményezettre száll. Miután azonban elértem a nyolcvanas éveim közepét, úgy gondolom, hogy kötelességem alaposan átgondolni a dolgot. Elég valószínű, hogy a porhüvelyem kitart még vagy tizenöt évig. Lehet, hogy kapok egy képeslapot a királynőtől, hogy gratulál a századik születésnapom alkalmából. De az is lehet, hogy nem.

Amennyire én tudom, egyetlen vérrokonom sincs, aki még élne... De a múltat felidézve úgy tűnik, hogy nem sikerült teljes bizonyosságot szereznem ebben a kérdésben. Végül is nem kell sok ahhoz, hogy egy új emberi lényt hozzunk létre. Nem minden születést ünnepelnek nyilvánosan, és bizonyára több ezer emberből lesz úgy apa, hogy fogalma sincs erről a tényről. Most, miután ez a kicsi, de makacs kétely felmerült, elég megrögzötté váltam. Elhatároztam, hogy megtalálom a választ. Minden további nélkül meg kell keresnem.

Eileen velem szemben ül a teáscsészével a kezében. A kifejeztelen arckifejezését ölti magára. Észreveszem, hogy a haja még a szokásosnál is kócosabb és göndörebb. Bárcsak csinálna vele valamit!

– Egy szívességet szeretnék kérni magától, Eileen. Használna az internetes kütyüjét, hogy találjon nekem egy megbízható és jó hírű ügynökséget?

– Igen, természetesen, McCreedy asszony, ha ezt akarja. Milyen ügynökségre gondol? – Belevigyorog a teájába. – Társkeresőre?

Nem vagyok abban a hangulatban, hogy eltűrjem a bolondozást.

– Ne legyen már nevetséges! Nem. Nekem olyan ügynökségre van szükségem, amelyik felkutat rég elveszett rokonokat.

Púdertől fehér arcához kap, a vigyorát felváltja a tágra nyílt szemű kíváncsiság.

– Ó, McCreedy asszony! Gondolja, hogy talán van valahol egy családtagja?

További információra éhesen vár. Csakhogy nem áll szándékomban többet mondani. Az én koromban már képesnek kell lenni arra, hogy magyarázkodás nélkül azt tegyek, amit akarok.

– Szóval azt szeretné, ha keresné a Google-on egy ügynökséget. Olyat, amelyik család-újraegyesítéssel foglalkozik? – kérdezi.

– Valami ilyesmiről van szó, igen. Használja a gugliját, vagy mit tudom én, bármilyen eszközt, amije van. Nagyon diszkrét ügynökségnek kell lennie – figyelmeztetem –, olyannak, amelyiknek jó híre van, és eredményes. Hálás lennék, ha erről megbizonyosodna, kérem.

– Természetesen, McCreedy asszony. Milyen izgalmas! – jelenti ki.

– Nos, izgalmas vagy sem, nagyon szeretnék utánajárni ennek a dolognak. Szóval lekötelezne, ha tudna adni nekem egy címet és egy telefonszámot, amint lehet.

– Nem probléma, McCreedy asszony. Még ma este utánanézek, amint hazaérek. Biztos vagyok benne, hogy találok megfelelőt. Holnap hozom.

– Kitűnő. Köszönöm, Eileen!

Felkattintom a kapcsolót. A látszólagos lángok egy pillanat alatt élénk narancssárga színt vesznek fel. Ezután bekapcsolom a tévét, hogy kedvenc műsoromat, az *Earth Matterst* nézzem, de azt kell látnom, hogy lecserélték egy pingvinekről szóló dokumentumfilmre. Ha jobban belegondolok, emlékszem, hogy valami hasonlót láttam nemrég. Üdvös változatosságot nyújt majd a veszedelmes gondolatok után, amelyekkel egész nap küszködtem.

Ezen a héten a királypingvinekkel foglalkozunk. Bevallom, meglehetősen elbűvölnek ezek a különlegesen bátor, mégis esetlen teremtmények. Amikor a kamera azt mutatja, hogy az egyikük elveszíti a tojását, ami egy meredek, megközelíthetetlen szakadékba gurul, megfigyelem, hogy szegény madár milyen kétségbeesetten tájtja az ég felé a csőrét. Ez tényleg nagyon megható.

Robert Saddlebow szenvedélyesen mesél arról, milyen óriási mértékben fogyatkozott meg az utóbbi években a pingvinek hatalmas populációja. Úgy tűnik, hogy ezt a környezeti változások okozzák, de ennek bizonyítására további kutatásokat kell végezni.

Utálom a gondolatot, hogy ezek a nemes és vonzó madarak eltűnhetnek a bolygóról.

Apa szavai jutnak eszembe, azok a szavak, amelyeket akkor mondott, amikor én még gyerekként a térdén ültem, aztán sokszor megint, amikor már nagyobbacska voltam. Szinte most is hallok, ahogyan komolyan beszél szelíd hangján. „Háromféle ember él ezen a világon, Very. (Verynek szólított.) Egyesek rombolnak, mások nem változtatnak semmin, és vannak, akik jobba teszik... Légy az, aki jobba teszi a világot, ha erre lehetőség lesz.” Kévszám harmadik kategóriába tartozó emberrel találkoztam életemben. Én magam sem tettem sokat a javulás érdekében. A három kategóriát a saját módomon értelmeztem úgy, hogy *vannak emberek, akik szemetet dobálnak szét a természetben, mások nem vesznek tudomást a*

szemétről, és vannak, akik összeszedik mások szemetét. Mindig megnyugtattam a lelkiismeretemet a szemétszedő csipeszek és zsákok segítségével. Ezen túl azonban az életem a legkevésbé sem nevezhető értékesnek.

Egy gondolat kezd bennem gyökeret eresztetni. Talán megvalósítható, hogy a halálom valamilyen módon hasznos legyen. Hacsak nem bizonyosodik be az ellenkezője, akkor abból kell kiindulnom, hogy egyáltalán nincsenek vérrokonaim. Örömteli lenne, ha egy kicsit is változtathatnék a bolygón. Minél többet töprengek ezen, annál vonzóbbnak találok a gondolatot.

Mire végzek a lefekvés előtti mosdással, már a megszállottságig lelkes vagyok. Nem bírom kivárni, hogy tollhoz és papírhoz jussak. Előveszem a legközelebbi tárgyat, amivel írhatok, és mivel a fürdőszobában vagyok, ez történetesen egy szemceruza. (Igen, még előrehaladott koromban sem vagyok immunis egy kis hiúságra. Mivel a szemöldököm néhány száralmas, szürke foszlányra korlátozódott, reggelente veszem a fáradságot, hogy egy kicsit kiemeljem.) A szemceruzával a „PINGVINEK” szót írom a tükör jobb alsó sarkába.

A memóriám teljesen ép – gyakran idézek fel részleteket a *Hamlet*ből, hogy e vonatkozásban megnyugtassam magam –, de ha van valami, amit semmiképpen nem akarok elfelejteni, miért ne hagyhatnék magamnak írásos emlékeztetőt egy olyan helyen, ami szem előtt van?

Terry pingvinblogja

2012. november 3.

Mondjak valami kedveset az Adélie-pingvinekről? Van egy meglehetősen romantikus szokásuk. A pingvinfiú ajándékkal udvarol a lánynak: egy gondosan kiválasztott, különleges kavicssal. Miért is ne lenne lenyűgözve a lány? Ezenkívül még egy elegáns kis bemutatót is tart: hátraveti a fejét, kidülleszti a mellkasát, és hangosan tülköl, ami persze, ha nőstény pingvin vagy, teljesen ellenállhatatlan.

Szerencsés esetben a hím egy új, fényes fészket is épít, mire a nőstény visszatér a tengerből. Az ajándék kavics, ami azt illeti, többet jelent, mint hűséget és szerelmet. A kavics mint fészkeképítő anyag számít ugyanis a legértékesebb fizetőeszköznek. A pingvinektől nem áll távol a lopás. Tanúi voltunk néhány komikus esetnek, amikor a pingvinek a másik háta mögött kavicsot loptak egymás fészkeiből.

A tavalyi párok közül sokan örömmel jönnek össze újra. Ami azt illeti, az Adélie-k összességében hűséges csapat. Alkalmanként azért akad egy kis probléma.

Nézzük például ezt a hím pingvint. Az Adélie-pingvinek általában nagyon hasonlítanak egymásra, de a képen jól látható, hogy miért ismerjük fel mindig ezt az egyet, még távolról is. A mellkasa és a hasa a társaitól eltérően nem fehér, hanem szinte teljesen fekete. Csak az álla alatt van néhány halványabb

HELLÓ, PINGVINEK!

toll. A párja, egy normális fekete-fehér nőstény, az elmúlt négy évben vele volt. De hol van most? Vajon átvészelte-e az antarktiszi telet? Megette egy leopárdfóka? Vagy egy ritka esetnek vagyunk tanúi, amikor a pingvinek hűtlenné válnak? Soha nem fogjuk megtudni. Bármilyen is az oka, Sooty (elneveztük Sootynak) ott ül a fészken, és nagyon, nagyon egyedül van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

4.

Patrick

Otthon, boltos lakásában
2012. május

ÚJRA MEG ÚJRA. Minden egyes rohadt dal, amit valaha is hallottam a magányról, ott zakatol a fejemben. Az őrületbe kerget.

Már két hete. Két elátkozott, nyomorult, istenverte hete egy mukk sincs tőle. Haver, négy együtt töltött év után azt hinnéd, hogy kapsz valamilyen magyarázatot. De nem Lynette-től. Tőle aztán nem. Fogta az összes cuccát, és csak úgy kilépett az életemből. Se üzenet, se semmi. Semmi rosszat nem tettem, amennyire én tudom, legalábbis mostanában nem. Semmi olyat, ami általában felbosszantotta. Elfelejtettem kitenni a szelektív kukákat? Nem. Ott hagytam egy taknyos zsebkendőt az ágyban? Nem. Kinyaltam a tányéromat vacsora után? Nem. Még csak nem is veszekedtünk, vagy ilyesmi. Legalábbis aznap.

Fogalmam sem volt, hogy mire játszik, miről szól ez az egész. Csak amikor Gav elmondta, hogy meglátta őket kéz a kézben, akkor derült fény az igazságra. Mintha pofán vágtak volna. Kicsit